

Nevruz Sancısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Mart 2017

Densiz haykırışlar cebbar gölgelerde,
Çocuklar asla ölmemeli diyen
Fıtratın temennisine âmin, deyip,
Satır aralarına serpiştirdiğim bilinmezin tetiğinde
Konuřlu bir kurřunum iřin aslı,
Gün geceye devrildi devrileli,
Yeni güne merhaba demeyeli kaç salise kim bilir?

Mutluluk arşa çıkmış da dokunamadığım,
Sevda yüreklerde ekili deyip de eremediğim
Bir keramet,
Nasıl da sancılı bir beyanat yine Hakkın hikmeti,
Dağılsın artık kara bulutlar dünyanın çok uzağına.

Gönülden ayrı düřtüm mü
Yanarım yana yakıla;
Bir bukle hüznün de mi yakışmadı sanırsın
řu kırgın ömrün kurmaca şahitliğinde Tanrı,
Bilfiil yargılanmadıysam ne olayım,
Hem dediklerimle sakladığım densiz anlamsızlığı,
Gözümden akıtmadığım yaşa mı sayayım
Kıprařan minvalinde yüreğin
Hem de tenkit edildiđim onca tahakküm
Yine sır dolu benlikte
Bir nevruz sancısı kadar asil ve nüktedan ise.

Kuytular...
Uyutulduđum kabrimde el pençe tüm yorgunluk
Yine ve yeniden gafil avlandığım.
Susmalara rast gelen evrenin kibri,
Varlığın enkazında iki dirhem bir çekirdek
Tüm terk edilmiřliđim.

Kayıtlıyım,
Miladım yarın olmalı

Çok da yorgunum
Oysaki henüz doğmadım:
Sandığımda, sanmadığım ne ise,
Sarmalında ömrün hicap ettiğim bilindik tek lehçe
Yine kavuşamamanın delaleti,
Var yemez sancıların eşkâli adeta
Görünmezliği son hecede tecrit ettiğim.

Gönül gözümde hallice bir tını,
Varlığın iktidarı kaç kaçkın tümce?
Kaç rakımda buluşacağımızın beyanatı
Yine hükümlü sürgün düşlerim?

Düşmüşlüğü çok ötesinde
Sıkış sıkış yüreklerin de cehaleti adeta
Sevmelere nazar değerken
Celbi kaderin kederle.

Gölgeler belli ki meşrebi yoksunluğun,
Hezeyan ise tutuklu bir günce
Yüreğin kıblesinde saklı tutulası o rehavet yine
Aklın ermediği bir tefrika
Bilfiil sorguladığım benliği
Yetmedi eremediğim hidayeti
Tutuklamışken Tanrı,
Solumda akıbet yüklü tufan
Sağım hepten sağdııcı kıldığım
Dualarıma buyur ettiğim hazan.

Z/amansız bir kelam madem ettiğim yemin,
Suretime sakladım içimdeki çocuğu;
Görmeden niyaz ettiğim onca melun düşü;
Düşünüp de içinden çıkmayı beceremediğim

Haraç mezat ortalarında bir yerde,
Neye delalet ola ki,
Sakındığım göze batan aşk misali
Bir de yüklendiğim rehavete
Yine çalımı kaderin,

Esir tutulası ne çok beyit,
Ölüp ölüp dirilmelere doyamadığım:
Hayli sakıncalı bir hüküm yine
Kalemin verdiği,
Kırmadan da kalemi ölmelere denk düştüğüm,
Geceyi zindan gündüzü zulüm bildiğim,
Tantanası ömrün zakkum misali düşkün bir
Sevdayı buyur etmişken yüreğin matemine.

Ermediğim gecelerin yasını tutuyorum
Biraz da akılsızlığın cezası iken...
İkilem yüklü ruhun hayatla pekişen cehaleti,
Ve yine geçkin imgelerde terk edilmişliği şiirin.

Sondan başa ayrıştırıldığım o tapınakta,
Firavunlara rast gelmenin metaneti mi yoksa
İnancımı körükleyen onca mizaçta
Esefle anarken adını rahmetin nice münafık,
Derlenen bir beyiti de asarım hani başucuma,
İçinde kaybolmaktan da asla yüksünmediğim.

Uzuvları titrek mahşerin,
Derin çok derin makberi son ümitlerin;
Yine dokunamadığım o terennümde gizli
Bir beyanat adeta,
Kansız bir ihtilal kadar da soğuk bir hegemonya
Basireti bağlı mutluluk iken
Kapıp koyuverdiği aryalar,
Tüfekler dahi matemde
Ölüme kilitlemiş son izlekte.